

И ето, че се скарали,

Блъската облацитѣ на разни страни, мѣтатъ се съ тѣхъ като съ кълба. Вижда имъ се това забавително и се смѣятъ.

Отначало тѣхниятъ шумъ се сторилъ на луната забавителенъ. Подала се тя прѣзъ облацитѣ и загледала. Послѣ ѝ омръзнало.

„Немирници“, казала тя, „безъ полза е да ги гледамъ“.

И се скрила съвсѣмъ.

*

Най-послѣ единъ облакъ изгубилъ търпение и почналъ да се оплаква на вѣтрова майка:

— „Майко, прибери си лудетинитѣ, гледай, какво правятъ съ насъ: разкъсаха ни, разнишиха ни — срамъ да те хване! И нито минута не ни оставятъ на спокойствие, а пъкъ и работа се не върши. Не можемъ да полѣемъ съ дъждъ. Съвсѣмъ се изтосихме!“

Излѣзла майката на кръстопѣтя, за да си прибере синоветѣ.

— „Стига, дѣца, сте се шегували. Безъ полза е вече!“

Кой ти слуша?

Въртятъ се тѣ около старата си майка, смѣятъ се, подсвиркватъ и ту отпрѣдъ, ту отзадъ я подрѣпватъ за дрехата.

Въздъхнала горката: Напатихъ си, дѣца, съ васъ! Помнете ми думата, да не бжде късно!

Отишла си. Каквото казала, тѣй и станало.

*

Довлѣкълъ топлиятъ вѣтъръ голѣмъ облакъ отъ морето. А студениятъ вѣтъръ — бухъ! нахвърлилъ се върху него. — Не щешъ ли, въ него стоялъ дѣдо Гръмъ. Разсърдилъ се той. Гърми, та свѣта проглушава.

„Какво е това? Азъ не мога да позволя да си играятъ съ мене!“